

Újra itt a régi-új pizsén pisze kölyökmackó!

AMBRUS JUDIT

Gyerekek, felnőttek, nagymamák, nagypapák, mamák, papák, Eszterek, Gyöngyik, Zsófik, Lacik, Annák, Matyik, Bencék, Jutkák, Marcik, Pisták és Vicuk, s valahány név a naptárban, újra itt a régi, a feledhetetlen, a gyönyörű, a simogatnivalóan boglyos, lompos, loncsos és bozontos, pizsén pisze kölyökmackó! Újra itt van Vackor, és nem akárhogy pompázik a könyvesboltok polcain ez a végtelen örömmel áradó medveeposz, hanem régi szép ruháját öltve, Reich Károly macskőgyönyörrel teli illusztrációival, abban a köntösben, ami neki mindig is a legeslegjobb állt.

Gyerekek, felnőttek, már a könyv belső borítóján ott vár minket a régi-régi Vackor, kezében egy papírlap, tán onnan olvassa fel, talán arra van írva az összes kalandja, óvodától az első béig, az erdőbeli elcsavargásától egészen addig, míg egy álommal töltendő telét fel nem cseréli arra, hogy meglátogassa Budapestet, megnézze, milyen is ez a főváros, s aztán indáznak történetei még ennél is tovább, egészen az

iskola fényesre koptatott padjáiáig, hogy legeslegutolsó mackóvállalásában lovagi szolgálatait felajánlja Zachár Zsófinak, akit megvéd a lányokkal veszekvő **Eörsi Pistától**. Vackor, akinek kölyökmackóként meg kell állnia a helyét az embergyerekek között, Vackor, aki szerint azért minden szép em-

Csak a macskószív nem. Mert Vackor a szív szép tekintetében az első laptól az utolsóig ugyanolyan marad, igazi medvetárs, aki kiáll óvoda- és iskolatársai mellett, aki kicsit nehézkes, de fáradhatatlan, várat épít, fára mász, fáról potyog, hogy aztán kipróbálja mászt.

„És csakugyan: / úgy is tettek. / Mind a Balatonba mentek, / szépen / sorra / besétáltak, / és abban a nagy-nagy vízben / az az apró, / lompos, / loncsos / és bozontos, / pizsén pisze kölyökmackó / és a többi gyerekek mind / jót úszkáltak. / És rikogva akkor / vigan úszkált Vackor.”

Gyerekek, felnőttek, egyébként épp most lesz Kormos István születésnapja, október 28-án született ez a felejthetetlen, medveteremtő (medvét is teremtő) költő, akit jobban nem is lehetett volna megünnepelni, mint ennek az 1983-ban a Móra Kiadónál megjelent könyvnek az újra kiadásával. Hiszen Vackort képebe énekelte már Szántó Piroska is még Reich Károly előtt, aztán az Osiris Keresztes Dóra rajzaival kezdte a mű kiadását. Hogy miért, nem tudjuk. Talán attól féltek, hogy a medvekönyv 117. oldalán a Parlament csúcsán éktelen-

kedő vörös csillag majd felháborítja a tisztelt olvasókat? Hogy önkényuralmi jelkép imádásával vádolják majd Vackorunkat? Vagy túl régi vágasúnak ítélték az iskolát? A padokat? A tanító nénit? Vagy egyszerűen jogi problémák készítették a kiadót az illusztrációk átrajzoltatására? Akárhogy is volt, most már újra jól van, újra gyönyörködhetünk szappanbuborékokot fújó, boglyos mackónkban (láttak már maguk a világirodalomban bárhol máshol szappanbuborék-fújó macit?), vagy a bukfenező pizsén piszében, amint úgy élvezi medveéletét, hogy azt öröm nézni.

„Ajha! / Kököröcsin utca! / Ott áll az iskola! / A ti csöpp / Vackorotok / tanulni jár oda! / Tanító nénim Eszter néni, / másik nevén Demény, / hogy mindent megtanulok tőle, / nagy benem a remény.” Így vall Vackor iskolai élményéről szüleinek. S tisztelt, mára már bizonyára anyukává és apukává előlépett korábbi Vackor-olvasók, emlékeznek, mi állt ezen a könyvoldalon? Hát persze, hogy emlékeznek, hiszen ki felejt ilyet el! Igen, Mackor Mama kötényben, egy széken ülve, a cso-

dálkozástól a kezét összetéve hallgatja kicsiny fiát, Mackor Papa a széket támasztva pipázva nézi büszkén Vackort, amint az a földön, az iskolatáskájára heveredve mesél. Igen, kedves régi Vackor-olvasók, most újra egyesíthetik a családi könyvélményt, nem kell úgy mesélni, hogy közben az ember arra gondol, hát... elszállt az ifjúság, és sok mindenben jobb lett ennek a nemzedéknek, de hol van nekik olyan szép Vackoruk... Most már van. Nekik is, meg nekünk, élemedetteknek is. „Még a sarkon visszánéz / az a síró, / az a rivó, / az a boglyos, / lompos, / loncsos / és bozontos, / pizsén pisze csöpp vitéz. / Sír még egy sort, / hüppöget. / – Isten veled, ifjúságom! – / sóhajtja és elmorzsolja / szemében a könnyeket. / És már másnap akkor / iskolás lett Vackor.”

Kormos István:

Mesék Vackorról

Reich Károly rajzaival

Osiris, 2006, 220 oldal, 3980 Ft